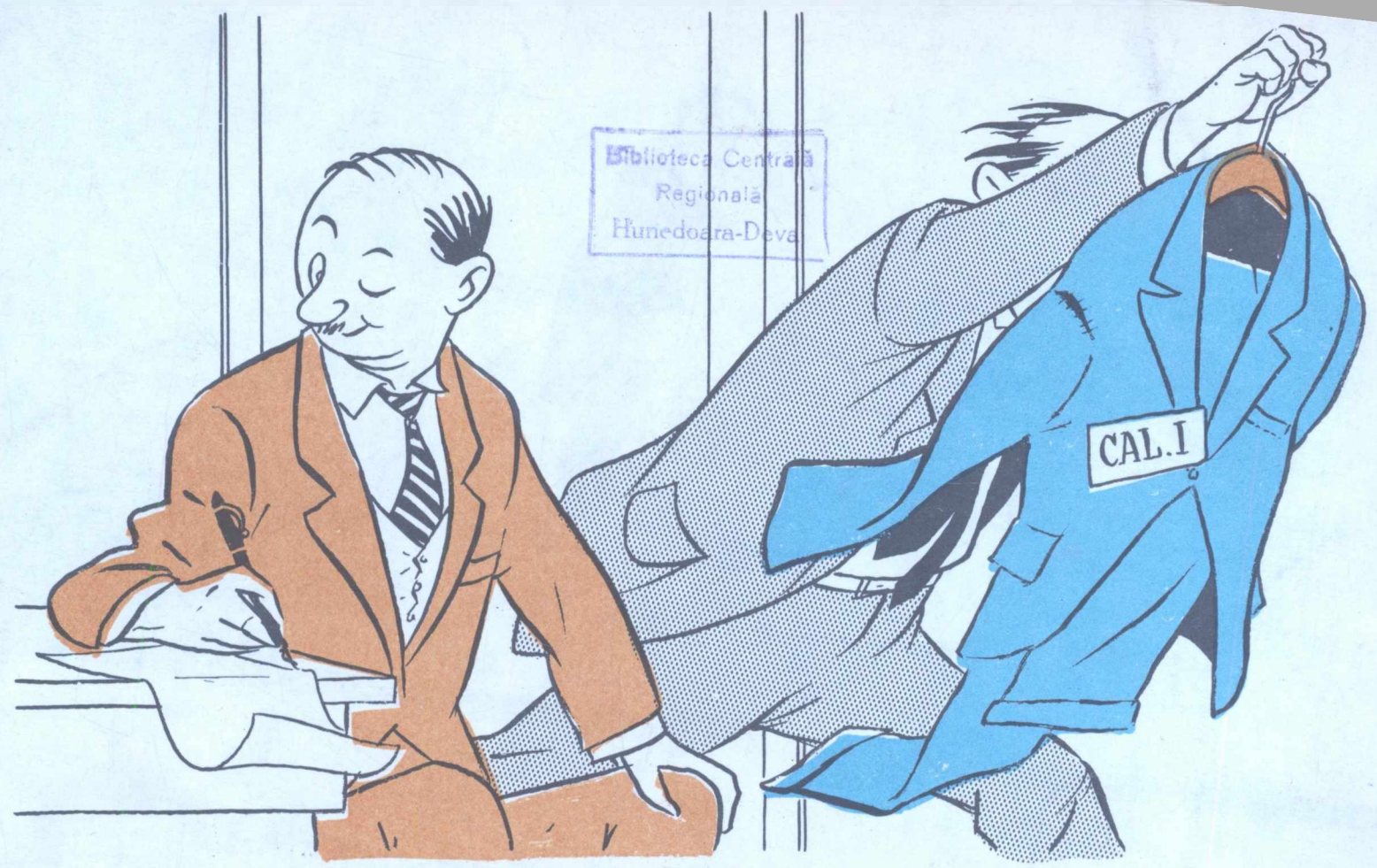


Mai e cîte un controlor de calitate, care...



... CÎND CONTROLEAZĂ, ÎNCHIDE UN OCHI, DAR...



... CÎND CUMPĂRĂ, DESCHIDE PATRU!

Desen de RIK AUERBACH

urzica



— Merge treaba?
— Greu. La plajă era altfel, mai întrebai pe unul, venea alături cu o idee...

Desen de FRED GHENEȘESCU

PUTERE

Și iată-am prins în brațul drept tările
Să mișc un bloc de piatră, să-l ridic
Și cumpănindu-i grava măreție
Să mi se pară că-i ușor și mic.

Și iată-am prins putere-n brațul stîng
Să-l port prin înălțimi de curcubeu
Și lungă-i lunecare să o frîng
Ca să-l așez așa precum vreau eu.

Și-mi cresc mereu puterile, firesc...
Și-mi par ușoare blocurile grele
Cînd toate șantierile zîmbesc
Către cabina macaralei mele.

S. DOREL

I. AVIAN

Omniul cu paltonul

Din copilărie aveam o dorință fierbinte: să ajung un erou, să vorbească lumea de mine. Să-mi apară fotografia în ziare și reviste. Din păcate, pînă astăzi poza nu mi-a apărut decît în buletinul de populație. Cu poza asta însă nu pot să mă mindresc decît cel mult la un birou de informații. Visasem să ajung un erou, să-mi spună lumea „bravo“, să-mi spună „uite-l“, să-mi spună „halal“, mă rog, să-mi spună altceva decît „bună ziua“.

Și iată că visul mi s-a realizat, tocmai cînd mă așteptam mai puțin. Am ajuns un om foarte cunoscut în Satu Mare. E drept, n-am ajuns un erou cum nădăjduiam, totuși sînt un om cunoscut. La fel de cunoscut ca și „Omul care aduce ploaia“, „Omul care a văzut moartea“ sau „Omul cu mirzoaga“, a ajuns și „Omul cu paltonul“, adică eu.

Iată întîmplarea:
Cu cîtva timp în urmă am intrat anonim în magazinul „Rodica“ din Satu Mare și am cerut cu voce tot atît de anonimă:

— Vă rog, stofă pentru un palton.

Cine putea bănuși oare că aceste cuvinte mă vor coplesi ulterior de glorie? De altfel, nici Cezar n-a bănuși la vremea sa că „Alea jacta est“ va trăi peste milenii și tot peste milenii va lăsa corigenți sute de elevi la latină, pentru traducere neexactă.

„Alea jacta est“, „E pur si muove“ și „vă rog, stofă pentru un palton“, iată expresii care vor rămîne pe veci celebre! Și ultima e a mea.

Vinzătorul (și numele său va fi probabil consemnat în cronici) a scos un balot de stofă produs de „Partizanul Roșu“ Brașov, l-a aș-

ternut pe teighea și a replicat istoric.

— E splendid! 350 lei metrul. Într-adevăr era splendid și 350 lei metrul.

Mi-a tăiat doi metri jumătate, mi-a făcut bon, mi-a spus „să-l purtați sănătos“, am plătit, casierita mi-a spus „mersi“, am dus stofa la cooperativă, meșterul mi-a spus „se face“, mi-a luat măsura și s-a făcut.

Vă interesează ce s-a făcut? S-a făcut meșterul negru. Nu de minie, de vopsea.

După o săptămînă, cînd am venit la probă, meșterul mi-a explicat: „Stofa e croită, luați-o înapoi și duceți-o la magazin“. „De ce? am întrebant eu nedumerit. E prea puțin metraj? Nu iese?“ „Ba da, iese. Iese paltonul, dar iese și culoarea“.

Și-mi întinde mina. „Tovarășe, zic, degeaba îmi întinzi mina. Nu dau nimic“. „Ce să dai dumneata, c-a dat fabrica. Uite!“ Mă uit, avea mfinile negre ca după un concediu pe litoral. Dar, în loc să facă plajă la Eforie, făcuse plajă la „Partizanul Roșu“. „Luați-l îndărăt; îmi murdărește toate confecțiile din atelier“.

Am luat sub braț semi-paltonul și iată-mă din nou la magazin.

— Tovarășe vinzător, stofa asta se ia.

— Aș! Nu se ia!... Avem 30 de metri.

— Plus doi jumătate! adaug eu.

— Perfect! Noi oricum expediem fabricii întrega cantitate de stofă să ne-o preschimbe, ori să o recondiționeze. Treceți peste două, trei săptămîni.

M-am înapoiat la cooperativă, întreb de meșter, și aud o voce:

— Meștere, te caută omul cu paltonul.

De fapt, eram omul fără palton, dar mi-a plăcut „pseudonimul“ și am tăcut. L-am rugat să nu anuleze comanda, să-mi păstreze rîndul și, fericit că voi avea un palton lux și lîină și fără vopsea pe mîhă, am plecat.

Am revenit după un timp la magazin, și de cum am pășit pragul, aud o voce:

— Tovarășe responsabil, a venit omul cu paltonul.

Treizeci de clienți au întors capul spre mine, m-au măsurat din cap pînă în picioare, gîndindu-se:

— Poartă probabil un palton invizibil...
M-a luat responsabilul deoparte:

— Tovarășe, ești un om fericit. Vei avea un palton clasa-ntîi. Iată, prin adresa nr. 4849, fabrica ne face cunoscut c-a recondiționat toată stofa și că în prezent culoarea nu se mai ia.

Am luat stofa recondiționată și iar la cooperativă. Aud:

— A venit omul cu paltonul fără palton!...

Apare meșterul:

— Săptămîna viitoare vă fac proba a doua.

Săptămîna următoare m-a însoțit nevasta. Dar nu mi-a făcut probă, mi-a făcut scandal.

— În afară de paltonul dumitale, se răstește meșterul, dumneata mai ai de plătit două taioare, un pardesiu și patru rochii:

— Craiule! sare nevastă-mea. Va să zică din ăștia îmi ești! Mie nu-mi faci o fustă și la d-alde alea le faci zestre!...

— Tovarășe, mă bilbli eu, dar eu n-am comandat trusoul ășta...

— Păi, nu l-ai comandat dumneata. L-au comandat alții!

— Fraiere! strigă nevasta. Va să zică nici măcar nu ești singurul la dumneaei.

Nu m-ați înțeles, continuă domol meșterul. Paltonul dumnealui a murdărit garderoba de mai sus. Știți, iar s-a luat culoarea de pe palton și am dat la curățat toate materialele venite în contact cu stofa dumnealui.

Și fără nici o explicație, mi-a trîntit paltonul în brațe. Repede la magazin.

A venit omul cu paltonul! Tovarășii au constatat halul în care a fost recondiționată stofa și au reexpediat-o a doua oară fabricii, cu adresa 3192.

Timp de două luni am rămas din nou fără palton. Și în sfîrșit, iată că prin avizul nr. 96, „Partizanul Roșu“ re-retrimite stofa recondiționată. Am primit un telefon acasă:

— Alo, omul cu paltonul? Pofțiți să vă luați stofa.

Am luat-o și am dus-o iar la cooperativă. Mi-a fixat proba a treia pentru următoarea săptămîna. A doua zi, sună la ușă un puști:

— Aici locuiește omul cu paltonul?

— Eu sînt!

— Meșterul vă trimite paltonul îndărăt și vă roagă să vă fie rușine. A pătat 40 de confecții. Astea nu-s bancuri, să-i aduceți mereu aceeași stofă.

La fel gîndesc și eu: astea nu-s bancuri. Cei de la „Partizanul Roșu“ gîndesc probabil altfel. Or fi și textiliști, și umoriști. Și mai cu seamă nu fac umor alb. Fac umor cu pete...

Faptul este foarte cunoscut:
In echipa 2, de tineret,
State V. Ion a dat rebut...
(S-au convins cu toții, pe concret!)

— E un caz atît de grav, încît
Zic să-l discutăm în colectiv,
Să-l combatem foarte hotărît,
Just, principal, obiectiv!

— De acord, tovarăși! Mă înscriu
Primul, ca prieten cel mai bun:
State e codaș de cînd îl știu...
Eu atîta am avut să spun.

— Da, dar omul trebuie-ndreptat!
Deci i-o spun deschis, c-așa-s de fel:
Eu, prin cîte secții am umblat,
N-am găsit strungar mai prost ca el!

— Tineretul din echipa 2
Vrea să fie-n frunte, dar mereu,

State
cu păcate
cu aspru
criticate

State e-o rușine pentru noi,
D-ai-a vreau ca să-l ajut și eu...

— Asta este! Spre rușinea sa,
State V. Ion a dat rebut
Însă noi, dorind a-l îndrepta,
Ce-am făcut, tovarăși? Ce-am făcut?

— Cum?
— Poftim?
— Ce-ai zis?
— Te rog: mai clar!
— Noi, pe State, cum îl ajutăm?
— Asta mi se pare cam bizar...
Păi acum ce facem? Îl pupăm?

Cuvîntul autorului:

Pentru vina spusă mai-nainte,
Nu știu dacă el se vrea pupat
Însă, dacă stai și iei aminte,
Nici în felul ăsta criticat!

Fiindcă astfel (vorbă nu încap!)
Cu-alt efect gedința se soldează:
Toți îl vor pe State mai aproape —
Fiecare îl îndepărtează!

STELIAN FILIP

In orașul Beiuș s-a introdus iluminatul public cu tuburi fluorescente. Din pricina proastei instalații însă, aceasta nu a funcționat decît din loc în loc.



Amica mea (femeie serioasă!)
Fumează și pe stradă și în casă.

Cum a deprins „modernul“ obicei,
Puțin îmi pasă mie. Treaba ei!

Aspectul grav e altul: dînsa are
Un băiețel de-o șchioapă, nu mai mare,

Ce-a moștenit și el, de la maimușă,
Reflexul de-a băga în tîrtăcușă

Și-a reproduce, radios la chip,
Un act văzut, un gest stereotip.

Acum vreo două zile l-am surprins
Ținînd în buze un chiștoc aprins

Și demonstrînd la alți copii că-i as,
C-a învățat să scoată fum pe nas!

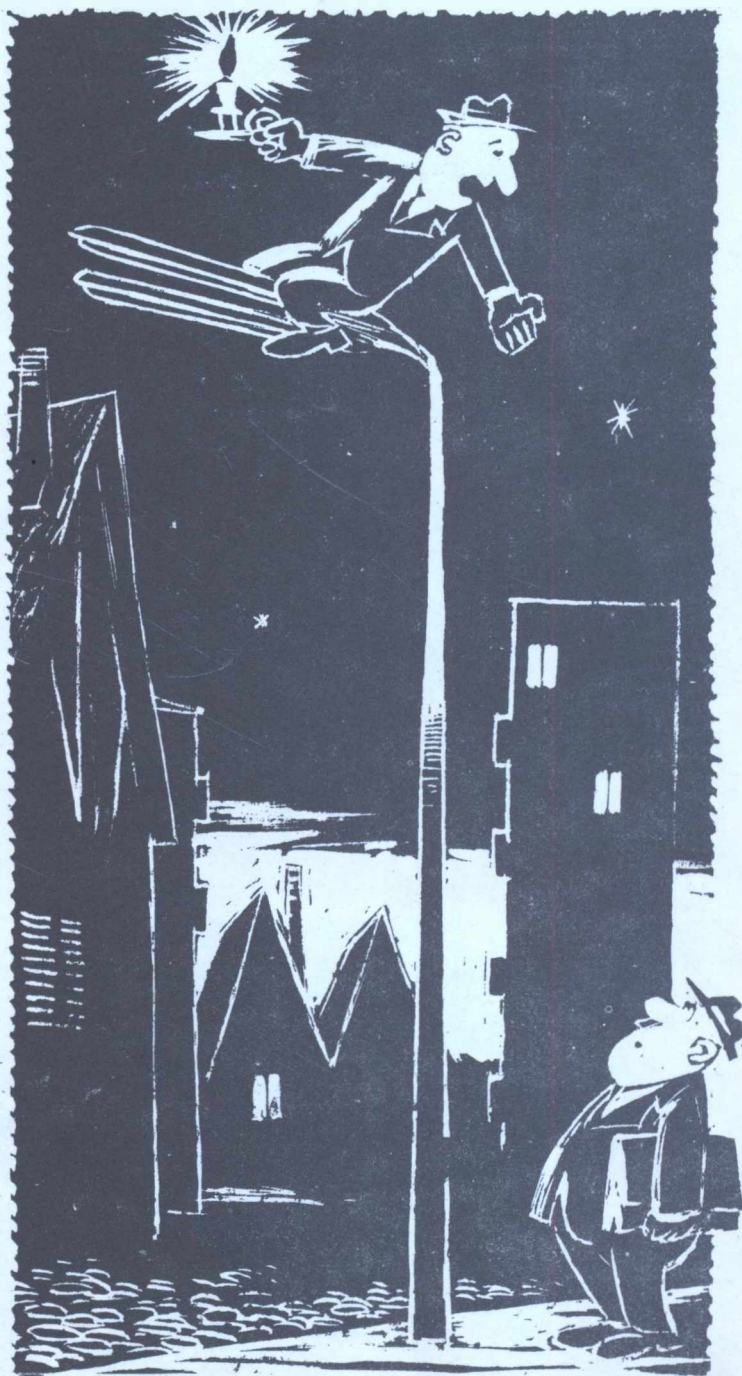
M-am socotit, firește, obligat
Să-i spun „mămicăi“ lui, imediat:

— Ai grijă, dragă, și-l supraveghează
Că ăla micu, Nicușor, fumează!

Iar dumneaei, sfidîndu-mi sesizarea,
Mi-a spulberat pe loc îngrijorarea:

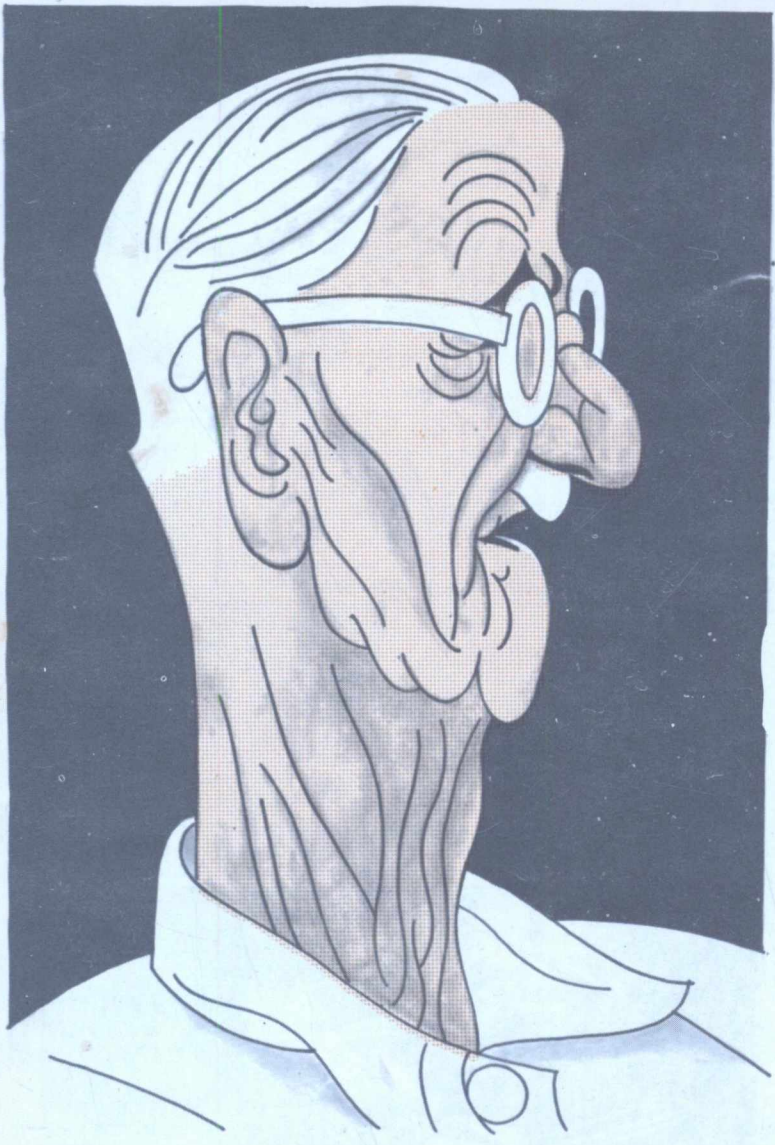
— Vai, Nicușor e un copil deștept...
Fumează, dar să știi! — nu trage-n
piept!

S. TUZLEANU

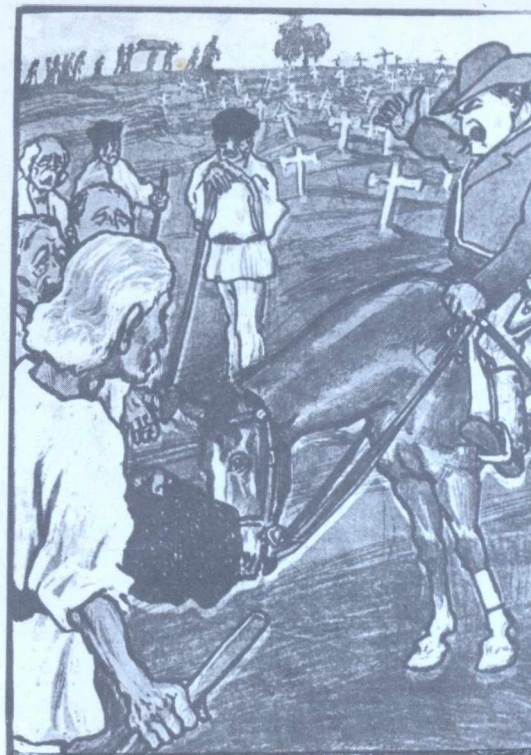


— Măi Costică, treci pe la mine pe-acasă te rog, și anunță că sînt
de serviciu noaptea asta!...

Desen de V. CRIVĂT



ARY MURNU văzut de I. ROSS



- Vă plîngeți că n-aveți pămînt (arătînd cu mîna spre cîmîfirul satului): poftim, ăla de colo nu-l tof al vostru?

(„Furnica“ — 1907)



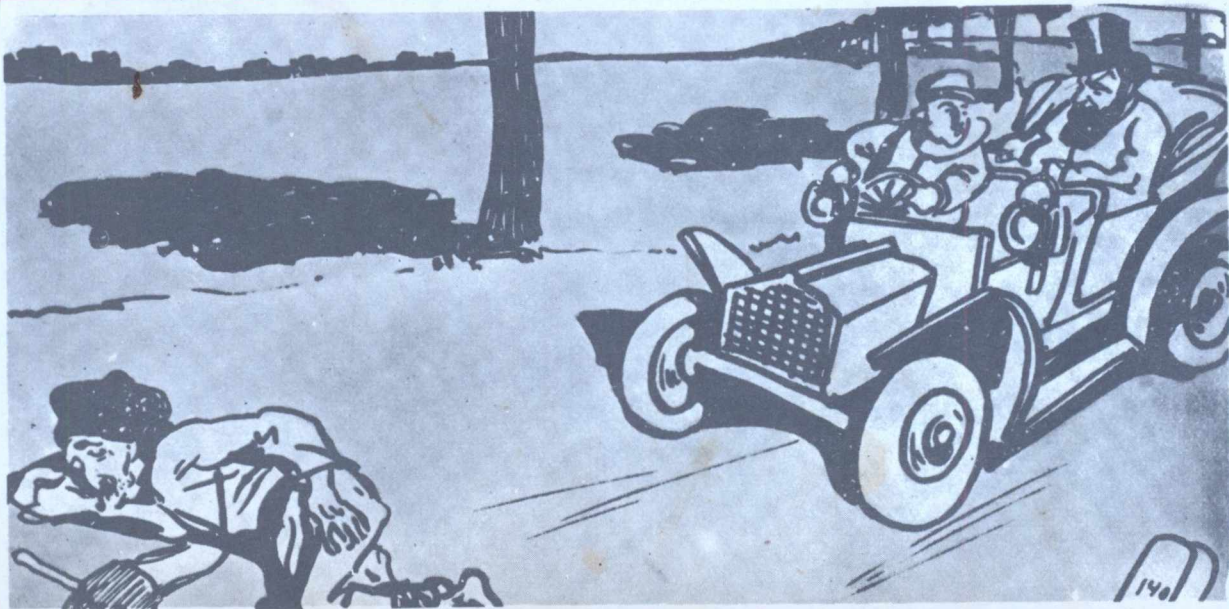
- Asta e muzica ce-mi place mie!

(„Furnica“ — 1906)

LA A 80-a ANIVERSARE A LUI ARY MURNU

EXCELENȚELE LOR ÎN
VILEGIATURĂ

ȘOFERUL: — D-le mi-
nistru, un țăran lungit
în mijlocul drumului...
MORȚUN: — Trece
înainte! Nu trebuie să
șovăim în fața rațiunii
de stat... la putere!
(„Furnica“ — 1907)



In caz de aglomerație la strand, în acest loc se poate face plajă.

Claxonul

Număr special pentru concedii. Rugăm pe cititorii care trimis redacției observații critice despre „Claxonul” să le scrie cu cerneală simpatică. În acest fel observațiile vor fi mai puțin antipatice. Mai rugăm cititorii de pe plajă să nu-și confecționeze coifuri din această pagină, pentru ca autorul să nu și-o ia în cap

REDACTOR: I. AVIAN

ȘTIRI DIN COMERT

În vederea sezonului de vară, magazinul „Delta Dunării” a deschis un raion cu specialități de pantaloni pescărești.

Preparăm orice modele: scurtți, trei sferturi și à la grec.

Odată cu începerea sezonului de pescuit, magazinul „Delta Dunării” a pus în vânzare un bogat sortiment

de pești cu buzele gata perforate de undițe.

Acest pește se vinde numai pe baza permisului de pescuit.

Faceți cura de ape termale la unele centre de răcoritoare.

Suferinzi de hiperaciditate! Consumați deliciosul nostru si-fon fără acid.

Beți cu încredere gustosul sirop de cireșe, de căpșuni și de fragi, că tot de zmeură e.

DIVERSE

Persoana care a pierdut ieri după-amiază la strandul Herăstrău un papuc de baie, e rugată să aducă la casa de bilete și celălalt papuc, întrucât găsitorul are două picioare.

Tehnicienii fabricii de conserve din Tulcea au vizitat duminică dimineața strandul „Floreasca” pentru a studia și a găsi un nou procedeu de ambalare a sardlelor.

Cedez distribuitor de gheață, contra frigidier.

Distribuitorul e prevăzut cu termostat care-l oprește automat să taie și al cincilea sfert din bloc.

PANSEURILE LUI FARAFANȚUCU

Eu știu pentru ce trenurile cu care se pleacă în unele excursii O.N.T. se numesc trenuri de plăcere. Fiindcă ai o plăcere când te urci în ele și mai ales ai o plăcere când cobori.

Când nenea Costică s-a înapoiat din excursie, tanti Elena a găsit în valiză o mulțime de surprize pentru ea. Întâi o sticlă cu apă minerală.

— Aș vrea să vorbesc cu tov. director al O.C.L.-ului.

— E de o săptămână pe teren. Am primit mărfuri cu defect și a plecat să reclame.

— Cu tov. adjunct!

NOUTĂȚI NOUTĂȚI NOUTĂȚI

Petreceți un sfârșit de săptămână plăcut, la unele cabare și vile, ca de pildă la vila nr. 9 din Păltiniș.

Se servesc zilnic trei mese și se doarme pe două. Se poate dormi la comun sau în camere separate pentru familiști de 12—14 și 16 familii.

Bărbații Sezonul concediilor e în toi.

I.C.S. „Consignația” cumpără cu plata imediat orice cantități de verighete.

Se garantează secretul operațiilor.

— Borsec! a exclamat nenea Costică.

Apoi o scoică.

— Eforiel! a exclamat nenea Costică.

Apoi o floare de munte.

— Sinaia!

Apoi, scotocindu-i prin haină, i-a găsit o pereche de cercei cu smaragd!

— Pietrele Doamnei! a oftat nenea Costică,

— Și el tot acolo e plecat. Să constate.

— Atunci cu tov. contabil-sef.

— Și el tot acolo e. Să înregistreze.

— Dar unde-i, mă rog, fabrica asta?

— La Sinaia!

INTERVIUL NOSTRU

Sezonul băilor e în toi. Petreceți un concediu plăcut la

BAIA CENTRALĂ

Brigadă de bună deservire cu deviza: „O mină spală pe alta și amidouă, mă-nțelegi matale, obrazul subțire cu cheitului se ține”.

Condica de sugesții și reclamații se află în mijlocul bazinului cu apă clocotită.

Pentru orice nemulțumiri, adresați-vă la maseurul de serviciu.

S F A T U R I pentru șoferi și motocicliști

Motocicliștii Respectând viteza legală în excursii, veți putea admira frumusețile patriei.

Nerespectând-o, veți putea admira chirurgii patriei.

Șoferi amatori! Dacă alături de dumneavoastră se află logodnica și vreți să-i spuneți ceva la ureche, opriți mașina. E periculos să conduceți fără mâini.

Motocicliștii Chiar dacă pe șaua din spate plimbați o fată, lăsați-vă de acrobații. Dacă vă apare în față un grup de copii, luați-o mai domol; dacă vă apare în față o căruță, luați-o pe dreapta; dacă vă apare în față mama fetei, luați-o în căsătorie. Pe fată.

Ce să-i faci? Motocicliștii trebuie să se obișnuiască cu amenzile.

Petreceți o seară, că a doua seară nu vă mai prindem pe aici la grădina-restaurant

„U N I C”

Servim mici în adevăratul înțeles al cuvântului. La meniu fix servim la alegere trei feluri de mâncare: arșă, crudă sau rece.

N-avem icre negre, compensăm însă cu fețele de masă.

Localul deschis toată ziua și toată noaptea, poate că plăc cîneva. Formația de suflători „Suflă și-n laurt” va delecta publicul cu noul șlagăr „Suflă suflăte-ntr-un suflăt”. La morgă electronică: Nae Suflău.

Specialitatea casei: pateuri umplute cu pagubă-n ciuperca și cașcaval de tembeleu.

Nu jigniți personalul dîndu-l bacșiș. Îi puteți da fără să-l jigniți.

POȘTA BALNEO-CLIMATERICĂ

Tînăr entuziast. Biletele de băi se eliberează pentru două feluri de concedii: de odihnă și de boală.

Nu mi se pare fericită ideea ca pentru bărbații care pleacă singuri în concedii, să se înființeze un nou gen de bilet: concediu de odihnă activă.

El Zorab. În astenia nervoasă se recomandă băi de mare. În fiecare zi, timp de zece minute, te arunci în mare. Dacă îți vine să te arunci pe uscat, e mai mult decît astenie nervoasă.

N.I. „I-am spus soției”, scrii dumneata, „că fără ea nu plec în concediu. Rămîn în București, alături de dînsa”.

Am vorbit cu forurile în drept să te expunem la „Expoziția de prototipuri”.

Vanda nedumerita. Dumneata scrii: „Ne-am cunoscut la Sinaia și mi-a declarat că mă iubește. Nu știu

însă dacă sentimentele sale sînt într-adevăr curate”.

Pentru orice eventualitate, dați-le la curățătoria „Lucaefăru”. Veți avea astfel sentimente absolut curate, chiar dacă vor intra puțin la apă.

Un fericit. La insomnie se recomandă în primul rînd somnul. Cei care au pierdut somnul îl pot recăpăta dormind.

Evident, insomniia prezintă și unele avantaje: că nu sforăi în somn.

Nae Nae. Pentru junghiuri intercostale îți recomandăm nămolul. Pentru junghiuri la inimă, ce să-ți mai recomand eu, că te recomanzi singur.

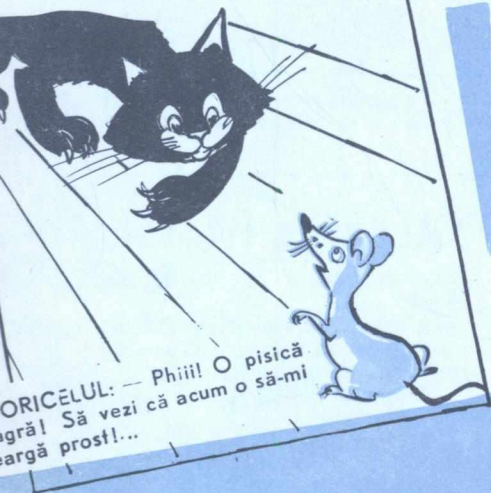
Mica dezinteresată. Îmi scrii următoarele: „Te rog să-mi răspunzi cum ai petrecut dumneata concediul, cînd ai plecat fără soție.”

Nu se prinde. Te-am recunoscut după scris, nevastă!

aAB
0 12345
A ab Ac



- Citeștel Ce vezi?
- Cronica sportivă. Meciu C C.A.—Dinamo
a dat loc la o interesantă dispută între liderii
campionatului etc. etc.



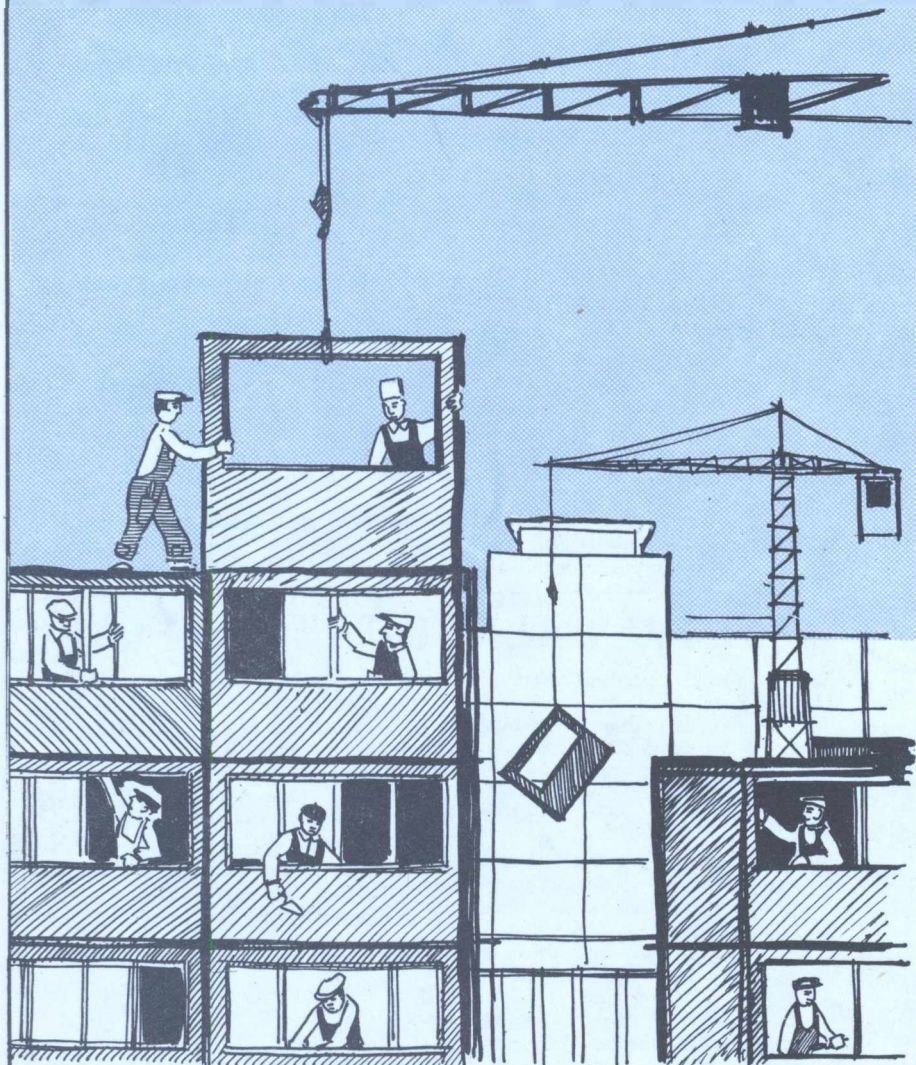
ORICELUL: — Phiit! O pisică
agră! Să vezi că acum o să-mi
margă prost!...

CARICATURISTUL PE TEREN



-Ei, tovarășe, cel din dreapta e indicat pentru o caricatură!...
-Ce te pricepi dumneata! Figura acestuia se pretează grozav!...

Prin reducerea timpului de montaj și prin aspectul lor, ultimele blocuri
de locuințe executate în Capitală din panouri mari, prefabricate, fac cinste
constructorilor.



PANOURI ...DE ONOARE

Desen de GH. LEAHU

ÎNTREBĂRI ȘI

nterviu imaginar la care răspunde
Grigore Cursaru — directorul S.M.T.
Țândărei

Socot că mă exprim destul de clar,
Va fi un interviu... imaginar.

Tovarășe director, prin urmare,
Voi formula întâia întrebare:

— Povestea cu contractele de muncă
Cum s-a sfârșit?

— Păi ce să spun? Îți spun că
Nu e poveste, cum m-ai întrebat,
Ci adevărul...

— Cum s-a întâmplat?

— Firesc și mult mai simplu decât crezi:
Nu-mi plac acei cu ochi căprui sau verzi!
— Deci... drept urmare...

— Da, ai intuit,
Le-am desfăcut contractul...

— Te-ai gândit
Tovarășe director... dacă-i just?
— N-o fi... dar e o chestie de gust...

Aici la mine-n stațiunea mea,
Fac ce poftesc!... E bine?

— Măe, nu prea!
— Atuncea știi ceva?

— Nu, ce să știu?
— Te rog să te ocupi de interviu!
— Perfect! Sint informat de la distanță
Că ești și un boxer de performanță.
— De unde știi? Te rog să-mi spui!

Insist!
— Mi-a spus un partener... un tractorist!
— Da, mi-amintesc și-acuma comedia:
Ca tractorist, Vasile Zaharia

O fi el bun, dar, vezi ce paradox,
N-a rezistat ca partener de box,
Așa că, urmărit de ghinion,
S-a declarat învins prin abandon.

Până-și revine dînsul din cnocaut,
Eu am plecat alt misteriu să-mi caut.

— De ce-ai boxat cu el, n-ai vrea să-mi
spui?
— Cum nu! Avea și asta ochi... căprui!

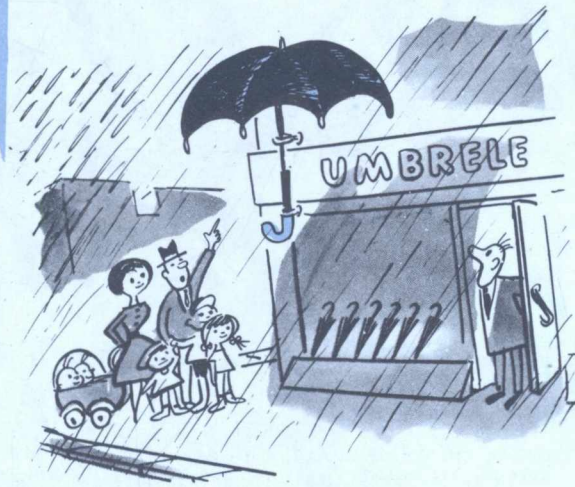
— Știi, am mai auzit că-n Țândărei
Ai maniere față de femei...

— E-adevărat!
— Exemple?
— Chiar de-aici:
Mușat a fost femeie de servici...

STATORNICIE



— Mă aștepti de mult, iubitul?



— Pe asta!



— Hai dragă, calcă pantalonii ăia mai repede, că înfirzii din cauza ta...



— ...Pa, la revedere!

RĂSPUNSURI

— Și-acum?

— Am obligat-o să devină

La casa ei o bună gospodină...

— Fac rămășag: tot ochi căprui!

— Ba pierzi,

De data asta ochii erau... verzi!

— Dar cu comisia de litigii cum e?

— Te rog, te rog... n-am nici un chef de

glume

— Se spune cum că n-ai fost prea amabil

Cînd l-ai luat la ceartă pe contabil

Care-n comisie e secretar...

— Voia ca să mă judec c-un portar!

Auzi, cu Gheorghe Niță la litigiu?!
Nu, orișicît, e vorba de prestigiu!

I-am imputat o sumă? Da, e clar!

De aia-s eu ce sînt, și el portar!

— Dar despre Bachus ce-ai putea să-mi

spui?

— A, sînt prieten bun cu dumnealui!

Cînd ne-întîlnim adesea, apoi las că

Ce chef trînim cu Riesling ori Fetească,

O săptămînă o tot ținem lanț,

Mereu pe lingă drum, pe lingă șanț!

— Tovarășe Cursaru, aș mai vrea

Să te întreb...

— Întrebă!

— N-ai putea

Să-mi spui de ce acolo-n stațiune

Nu merge treaba strună?

— Cine spune?

— La G.A.C. Murgeanca mi se pare

Nu ai trimis la timp semănătoare,

Apoi la Dumitrești, cum știi, au stat

Două tractoare și au așteptat

Deoarece în plină primăvară

Vreo patru tractoriști ai dat afară...

— Destul!

— De ce?

— Fiîndcă vreau să știu

Mă critici ori îmi iei un interviu?

— Mda! interviu! Dar vreau s-aud ce

spui

Și eu am ochii, precum vezi... căprui!

Urmează-o clipă de tăcere grea

Apoi răspunsul vine cam așa:

— Regret că nu ești tractorist aici!

— De ce?

— Te-aș da afară din servici!

ION RUȘ

NEMAIPOMENITELE AVENTURI ALE CONTROLORULUI ELECTRONIC DE CALITATE

L-am cunoscut în incinta uzinelor „Tudor Vladimirescu“ din Capitală. Stăteam de vorbă cu inginerul Constantin Dumitrescu de la Controlul de calitate, despre supărările pe care le mai produc uzinei unii furnizori, cînd, deodată, a apărut în fața noastră în...plăci și nituri (căci cred că nu-i veți pretinde unui robot să apară în carne și oase).

S-a prezentat scurt:

— În calitate de controlor electronic de calitate v-aș putea fi de folos...Cu ce să începem?

— Haideți să vizităm uzina, îi răspunse inginerul Dumitrescu.

Cuția cu viteze cu ...maimuțe!

În timp ce treceam pe lângă noile autobuze T.V. 2 rutiere, ce stăteau înșirate gata de recepție, strălucitoare, dichisite, ca ieșite din cutie, dinăuntru robotului se auzi o muzică minunată, învăluitoare. Aceeași muzică se auzi și cînd trecurăm pe lângă noile troleibuze. Văzîndu-ne mirați, robotul ne lămuri:

— Cu cît calitate produselor respective e mai bună, cu atît e mai frumoasă și muzica.

— Dar pentru cele de calitate inferioară? întrebai eu.

— O să vedeți îndată.

Tocmai ajunsesem în locul unde se depozitau materialele sosite de la alte uzine înainte de a fi recepționate. Deodată se auzi o larmă îngrozitoare de parc-ar fi fost închise într-o cușcă cîteva duzini de maimuțe. Era limpede: robotul se oprise în fața unorcutii de viteze pe care cineva scrisese cu creta: Rebuturi.

În aceeași clipă, pe pieptul robotului se lumină un mic ecran, în genul celor de la televiziune. Apăru chipul unui om care se prezentă:

— Sînt controlorul de calitate care a aprobat livrarea cutiilor de viteze.

— Dacă ați ști cîte dureri de cap ne provocați dv., cei de la uzina „Vasile Tudose“ Colibași! N-ați putea să ne-ajutați cu ceva?

— Cu plăcere. Vă trimitem imediat un transport de antinevralgice.

— Nu, mulțumim! zise robotul. Preferăm un transport de cutii de viteze de calitate superioară... Și o ultimă rugăminte: să treceți la îmbunătățirea calității nu în viteza melcului, ci în viteza cosmică...La revedere!

O electro ... precizare

Pornirăm mai departe. Din difuzorul robotului ieșea o muzică frumoasă: treceam pe lângă prototipurile viitoarelor autovehicule ce vor intra în fabricație nu peste multă vreme. Dar, deodată, muzica încetă. Ne oprisem în fața unui transport de aparate de bord. Controlorul electronic ne lămuri asupra liniștii din difuzor:

— E simplu. Aparatele acestea sînt complet neînsuflețite și insensibile la orice impulsuri din afară. Poți să umbli cu viteza cosmică și vitezometrele lor vor arăta tot 10 km pe oră.

Pe ecran apăru figura unui nou controlor.

— Lucrez la Întreprinderea „Electroprecizia“ din Săcele.

— Îmi pare bine de cunoștință. Vă rugăm să ne precizați ce electro-părere aveți despre rebuturile pe care ni le trimiteți drept electro-aparate de bord? Și încă ceva: Săcele este o localitate climaterică unde se pot face tratamente?

— Da.

— Atunci n-ar strica să tratați și aparatele dv. de bord.

— Cu ce să le tratăm?

— ...electroterapie. Că așa cum se prezintă ele în prezent, calitatea lor e cam defectamente... electrocutată! Și în acest scop n-ar strica să aruncați peste bord toate greutățile care vă împiedică să navigați cu pînzele sus spre o producție calitativ superioară...La revedere, pe curînd...

Sfîrșindu-se vizitarea uzinei, simpaticul oaspete îi puse inginerului Dumitrescu: „Voi reveni pe la dv. în curînd și sper să ascult numai muzică frumoasă...“ Adresîndu-mi-se, adăugă: — Asta se va întîmpla numai în cazul că întreprinderile criticate, au ureche muzicală...

B. ANDREI

CU ȘARETA PE OGOARE

— REPORTAJ AGRO-ZOOTEHNIC PE DOUĂ PAGINI NEARABILE —



Am fost în Bărăgan. În Bărăganul care acum nu mai e împărțit în haturi, ci e împărțit în gospodării agricole colective. Și am văzut cum unduiesc în bătaia vîntului lanurile de pîine neagră proaspătă, intermediară, franzelă, pîine albă superioară, chifle, cornuri, japoneze, în sfîrșit am văzut acolo în stare de materie primă toate sortimentele care mă îmbie la chioșcul de pîine din colțul străzii mele.

I-am văzut pe colectivști care se îngrijesc de fiecare spic și de fiecare bob ca de niște copii dragi pe care îi cresc și îi îngrijesc ca pe ochii din cap. Și i-am văzut pe autorii șarjelor de lapte, mulgătorii, care fac ca rîurile de oțel izvorînd din furnalele marilor combinate să se încrucișeze de-a lungul și de-a latul țării cu rîurile de lapte izvorîte din furnalele lor, vacile de rasă superioară, care au învățat să dea lapte cu procentul de grăsime prevăzut în plan. Și i-am văzut tolăniți în „compartimentele” lor pe furnizorii de cotele, fripturi, frigărui, mezeluri, șuncă și tobă, care în somnolența lor habar n-aveau că mîine despre ei o să fie vorba, cînd eu o să-i spun măcelarului sau ospătarului: „Dă-mi un cotlet, dar mai slab!”

Am privit oarecum jenat și m-am simțit stingherit, gîndindu-mă că pe dumnealui, grasul de colo, eu o să-l cer într-o seară cu cartofi prăjiți și o să vreau la el și o salată de castraveți. Dar mi-a trecut repede jena. În definitiv fiecare cu meseria lui. Întîi se îngrașă el de la noi, pe urmă ne îngrășăm noi de la el. Dar unul a ridicat capul lui mare și greu și m-a privit trist, parcă mi-ar fi spus: „Da, eu mă îngraș de la tine și tu de la mine, dar pe tine nu te taie nimeni!” Și a lăsat capul în jos, resemnat. Să vă spun drept nu mi-a apărut în ochi nici o lacrimă. Dimpotrivă, mi se făcuse foame. Și privind la el, am scos din buzunar un sandwich din care am început să mușc cu poftă. După o clipă însă m-am întors cu spatele la el, discret. Îmi dădusem seama că făcusem o gafă. Sandwichul era cu șuncă.

CÎTEVA AMĂNUNTE

Gospodăria agricolă colectivă „Gh. Dimitrov” din satul Ceacu, raionul Călărași, e multimilionară. Adică fondul ei de bază a trecut de șase milioane, după cum mîndru ne relatează președintele ei, tovarășul Peicu Gheorghie.

Avea în 1949 numai 75 de familii și 360 de hectare pămînt arabil, azi sînt 930 de familii cu 3862 hectare, iar fondul de bază a crescut de la 176 000 lei, atunci, la peste 6 000 000 lei, azi! Iată cîteva cifre care sună ca o frumoasă poezie, o poezie despre care nimeni n-ar putea spune că e lipsită de conținut. O să spuneți poate că

aceste cifre nu rimează, ceea ce nu e prea artistic. Rimează, fraților, și pe cuvîntul meu că e artistic. Rimează cu cele peste 300 de aparate de radio care cîntă azi în casele colectivștilor, rimează cu cele 400 de biciclete, pe care pedalează azi satul Ceacu, rimează cu motocicletele cu care flăcăii se îndreaptă duminica spre căminul cultural, rimează cu cele peste 300 de case noi pe care și le-au construit colectivștii. Astea versuri, asta poezie, nu „aș vrea să fiu un copac și nu știu ce să fac!” Uite că cine știe ce să facă, mărește fondul de bază la peste 6 000 000 lei!

Ca la orice combinat, ne-au primit inginerii. Neagu Vasile, inginer-agronom, care răspunde de sectorul producției vegetale, și Neagu Andrei, inginerul care răspunde de sectorul zootehnic. Primul inginer, înalt și solid, celălalt mic și slăbuț. Amîndoi arși de soare, veseli și amabili. Preponderent în gospodărie e Neagu Vasile cu sectorul produse vegetale. Ne-a vorbit mult. Despre griu, porumb, orz, orez, floarea-soarelui, sfeclă de zahăr, boabe la hectar, roșii timpurii pentru export, legume, semințe, arpagic, viță de vie, lucernă, porumb de siloz pînă cînd în capul meu n-a mai încăput atîta producție vegetală și eram gata să ameteșc. Dar concluzia m-a lămurit pe deplin: „Total venit pe anul trecut, lei 8 200 000!” Să vă



spun drept, eu care în viața mea nu prea lucrasem cu multe milioane, mă simțeam cam mititel în fața acestor oameni care se pricepeau să stoarcă pămîntului atîta bogăție.

Am exclamat admirativ:

— Ce dă pămîntul ăsta, frate!

Cei doi ingineri s-au uitat unul la altul și au zîmbit.

— Nu dă pămîntul dacă nu știi cum să-l iei! făcu agronomul. Dar colectivștii noștri știu cum să-l ia!

— Și cum îl iau?

— Îl iau cu metode avansate de muncă și cu o bună organizare a muncii!

— Și cine, ca să zic așa, l-a luat mai bine?

— Mulți! Acum, poate știi și dumneata, mă lămuri agronomul, se calculează veniturile nu numai după zile-muncă, ci și după producția la hectar. Unde se poate, bineînțeles!

— Și unde se poate?

— La porumb și la floarea-soarelui! Fiecare colectivist are o parcelă. O lucrează și la recoltă calculăm producția! Anul trecut, din 650 de colectivști care au primit în lucru parcele, 362 au depășit producția planificată la porumb, iar 350 la floarea-soarelui! Printre fruntașii pe anul trecut sînt Dinu Ștefan, Tudor Lăutaru, Ghiță Mitea, Nițu Eugenia, Deiu Constantin, Savu Vasile și mulți alții!

În timp ce notam numele acestor colectivști fruntași mă gîndeam că din floarea-soarelui se face untdelemn. Și colectivștii muncesc și caută metode noi ca să iasă cît mai multe semințe de floarea-soarelui. Și eu sînt un mare amator de semințe de floarea-soarelui. Și le ronțai ca să-mi treacă timpul. Și ronțai mult. Ronțai cam o litră de untdelemn pe lună. Care va să zică ei muncesc ca să iasă untdelemn și eu le ronțai. Așa, de plictiseală. În timp ce notam îmi venea să-mi dau palme. Și am luat și o hotărîre. O să las semințele de floarea-soarelui. „Deșteptule, mi-am spus, aici oamenii muncesc și tu le ronțai munca! Altă dată, dacă te mai plictisești, n-ai decît să-ți ronțai stiloul! Sau biroul! Sau scaunul! Ronțai ce vrei, nu sectorul vegetal!”

Și m-am dus la incubator.

CE-A FOST MAI ÎNTÎI? OUL SAU GĂINA?

Mai întîi n-a fost nimic. Pe urmă a fost inginerul zootehnist Neagu Andrei, care s-a gîndit să dezvolte sectorul de păsări. Și a amenajat un incubator. Nu e el încă ultramodern, dar scoate ultrapui de găină, boboci de rață și de gîscă.

Într-o cameră mare, în mai multe rafturi, sînt așezate la clocit zeci de țevi cu ouă. În cameră e cald și umed, exact temperatura cloștii. Numai că, în timp ce cloșca lucrează încă individual, avînd o foarte micuță capacitate de producție, incubatorul clocește ouăle în colectiv și scoate pui cu miile într-o serie. Mama puilor este colectivista Primaru Petra, care are amenajată și o cameră de locuit în incinta incubatorului.

— Cum merge, mătușă Petra? Îți place munca asta de fabricantă de pui?

— Păi nu-i fabric eu, maică, zîmbește colectivista, incubatorul îi scoate! Eu numai am grijă să creez condițiile!

Mătușă Petra, astăzi, „creează condițiile”. O femeie în vîrstă, molcomă, dar, după cum spune inginerul, foarte iscusită.

— Și te-ai priceput, mătușă, la incubator?

— M-a învățat tovarășul inginer! Acuma, ce nu știu, mă uit în cartel!

— Ce cartel?

Inginerul ia dintr-un raft două volume groase: AVICULTURA, volumele unu și doi.

— Și le citești, tovarășă Petra?

— Mă mai orientez și eu!

Mătușă Petra nu se mai orientează după semne. Acum se orientează după „AVICULTURA”, volumele unu și doi. După ce ne dă explicații în legătură cu problemele incubăției, mătușă Petra ne dă și un pahar cu vin adus din crama gospodăriei. Vin bun. Din vița nobilă a gospodăriei.

Din camera vecină se aude un piuit.

— Mă iertați, face colectivista, au început să vină oaspeții!

— Cine? întreb.

— Puii! Nu-i auziți cum se anunță? Au scos capetele și acum mă cheamă! Viu, maică, viu! se adresează ea în direcția incubatorului. Primaru Petra se duce să-și ia în primire încă o serie de nou-născuți. Tăvile de ouă au acum o nouă populație. Tot incubatorul piue. Zic:

— Și eu care am mîncat azi-dimineață două ochiuri!

Inginerul rîde.

— Nu te necăji, tovarășe, că sînt ouă destule! Și pentru ochiuri și pentru incubatori! Și l-am văzut apoi pe Marele Alb.

„MARELE ALB“

Cînd citești aceste cuvinte, gîndul te duce la vreun celebru explorator care, acum o sută de ani, a răzbit în pădurile Africii Centrale, a dat acolo peste un trib de pigmei, a lichidat jumătate din ei cu o carabină ultimul tip, iar cealaltă jumătate, de bucurie, l-au ales împărat și i-au spus Marele Alb. Pe urmă le-a dat mărgelile și ei i-au dat materii prime, le-a dat cioburi de sticlă și unelte învățîndu-i să muncească pentru el. La asta te gîndești cînd auzi „Marele Alb“. De fapt însă, în gospodărie, Marele Alb e cu totul altceva. E o rasă de porci, furnizoare în special de carne, spre deosebire de concurentul lui, Mangalița, furnizor în special de grăsimi! Și deoarece acum se pune accentul pe furnizorii de carne, nu de grăsimi, Marele Alb are sarcina să înlocuiască Mangalița. Iată-l pe colectivistul Caraslav Ion, îngrijitorul. Ne dăm bună ziua, apoi intrăm în subiect. Zic:

— De ce pleacă Mangalița la abator?

— În primul rînd că mergem pe producători de carne. Apoi scroafa Mangalița față porcei puțini și nu-i crește bine. Nu e o mamă bună!

E foarte grav la Mangalițe. Dacă nu e mamă bună, merge la abator, nu ca la noi oamenii că dă soțul divorț și ea scapă cu fața curată. Numai Mangalița să nu fi!

Dar parcă „Mare Alb“ e bine? Că tot îl taie. Dar îl taie mai cu plăcere, că dă carne multă. Ce plăcere are din asta Marele Alb, nu știu. El însă, fiindcă așa fi e firea, se învește în carne și pe urmă spune: „La de-aici! Presată!“

Bun băiat Marele Alb. Să-l mănînci din ochi nu alta.

CONTESA

Brigadierul Gherghinciu Ion e șeful unei brigăzi complexe. Membrii din brigada sa sînt în număr de 259 și brigada merge ceas. Lucrează echipele sale în diverse sectoare. Hai să vedem sectorul bovin. Iată în țărcuri „tineretul“, vițelii. Tot tineretul e maro și strălucește de sănătate și curățenie. Îngrijitorii sînt tovarășii Munteanu.

— Cum merge, fraților?

Aici chiar că se potrivește „fraților“, pentru că îngrijitorii sînt frați. Frații Munteanu.

— Merge bine, tovarășe! Îmi răspunde un frate. Stai liniștit, Balet! se adresează el unui vițel.

— Balet îl cheamă? mă mir eu.

— Da, tovarășe! Generațiile din fiecare țărcuri, ca să nu încurcăm vițelii, capătă nume care încep cu aceeași literă din alfabet! Acum un an, i-am numit cu litera B. Dar se nasc atîția vițelii că nu mai știm ce nume să scormim!

— Pe asta cum îl cheamă?

— Babacu!

— Dar pe asta?

— Bancheru!

Mă uit la Bancheru și mă pufnește risul. Asta, într-adevăr e un bancher care folosește la ceva și care niciodată n-o să fugă cu banii. Le doresc fraților Munteanu cît mai mulți bancheri din ăștia.

Văd în alt țarc niște vițeluși mai mici.

— ăștia?

— Cu litera C. Ea e Carioca! Dumneaei e Cicoana!

— Dar asta?

— Contesa!

Au colectivistii ăștia un umor că mie îmi vine să mă las de meserie. Dar observ că tînăra contesă are un cercel.

— I-ați pus contesei și cercel?

— Da! Numărul matricol! Toți au.

Intr-adevăr, toți vițelii au cercel. Dar contesei, cercelul îi vine cel mai bine. E pe acolo și Contele. Și el cu cercel. Am venit la G.A.C. și am nimerit între Conți, Bancheri, Cicoane și Contese. Dar cînd conții, bancherii, cicoanele și contesele fac parte din șeptel, să ne trăiască! M-am despărțit de ei cu o adîncă plecăciune.

CU ȘARETA PE OGOARE...

dulce-i viața, frățioare. E adevărat, în șaretă nu e chiar ca în Getax. Te aruncă în dreapta, te aruncă în stînga, în sus, în jos și, uneori, mai stai și pe loc. În schimb, în șaretă gea-



murile sînt deschise și te mîngîie un vînticel răcoros, plus că din cînd în cînd și calul îți face vînt cu coada. Am ajuns la crescătoria de găini și rațe. Ne întîmpină bobocii cu un cor care parcă spune: „Pe varză, pe varză, pe varză, pe varză“... Corul s-a pornit pentru că tocmai lise dădea masa. Ne lămurește responsabilul lor, colectivistul Marinescu Ion. Le dă ouă fierte tocate, mălai, brînză dulce, lapte acru, totul amestecat, plus penicilina. Pînă la penicilină ar fi o masă bună și pentru subsemnatul. Mai ales că mă omor după ouă fierte. Dar poți să le iei bobocului de la gură? Nu te lasă colectivistul Marinescu Ion, care răspunde de hrana bobocilor, nu de hrana mea.

Pe colectivistul Anton Nicolae l-am găsit la crescătoria de pui. Tocmai le dădea mîncare și pășea cu grijă printre ei să nu-i

calce că-s mici, sînt mulți, frumoși și-i păcat.

— Îți place munca asta la pui, tovarășe Anton?

— Îmi place grozav! Răspunde colectivistul.

— De cînd ești în colectivă?

— Din '52.

Pe malul iezului au ieșit la păscut bobocii de gîscă. Îi conduce șeful fermei de păsări, Nuțu Gheorghe. Se adresează inginerului:

— Ne trebuie spațiu locativ, tovarășe inginer!

— Știu, spuse inginerul. O să facem.

— Ce spațiu? întreb.

— Pentru pui! Se înmulțesc și le construim locuințe.

Și păsările o să aibă locuințe noi. Și o să plătească chiria în natură. Sub formă de friptură, ciorbă și cu mujdei.

Și cu șareta am săltat înapoi la sediul gospodăriei.

ȘI MAI E UNUL

Nu se poate, înainte de a încheia, să nu pomenesc de Piroșcă Gheorghe, mulgător fruntaș, care-și alintă vacile cu nume drăgăstoase: Diana, Mărțișor, pentru că îl ascultă și-i dau lapte bun. Sau de Florea Alexandru, tot mulgător, tot fruntaș, sau de Belciu Ștefan, îngrijitor de mangalițe, sau de Pantilie Gh. șeful fermei de porci, care are grijă de costița noastră cea de toate zilele. Și ar mai fi mulți milionarii de la Ceacu, pe care ar trebui să-i pomenesc aici. Dar fiecare reportaj are o limită. De aceea și închei. Nu însă înainte de a arăta că în Ceacu mai există un om care a devenit pentru sat un fel de piesă de muzeu: un individual. Sînt în colectivă 930 de familii, el e individual. Și fiica lui, măritată, e colectivistă. El nu. Poate că e necesar un asemenea personaj într-un sat colectivizat. Să vii, să vezi colectivă, colectivistii, belșugul și să spui: „Deci așa este azi!“ Și să-l vezi pe el, singurul ne colectivizat, și să spui: „Deci așa a fost!“ Și-ți dai pe loc seama de progres. Dar și fără el îți dai seama. Că prea e frumos cîmpul, prea sînt zburdalnici Contesa și Bancheru, prea îți zîmbesc ca nici cînd altă dată sătenii din Ceacu și prea sînt arătoase casele lor noi din care se aude concertul de la Ateneu.

Și cînd am ajuns acasă, soția mi-a servit masa. Înainte de a le pune în tavă, mi-a arătat niște cotlete proaspete, minunate.

— Uite, zice, ce cotlete de porc frumoase.

— Nu-i porc! zic.

— Dar ce-i? l s-a mirat ea.

— Marele Alb!

SADI RUDEANU

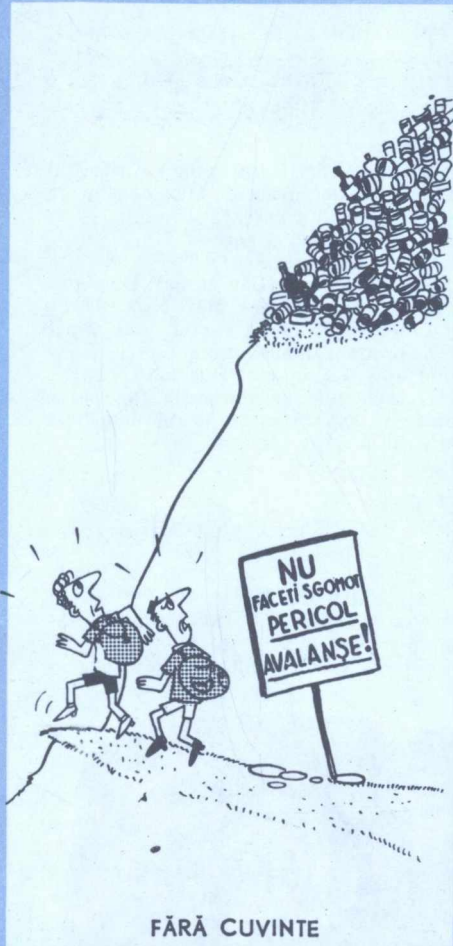


**PESCUITE
DE LA MARE
ȘI
CULESE DE PE
MUNTE**

cu sare și puțin umor



— Nu vă supărați, nu știți vreo cameră de închiriat??...



FĂRĂ CUVINTE



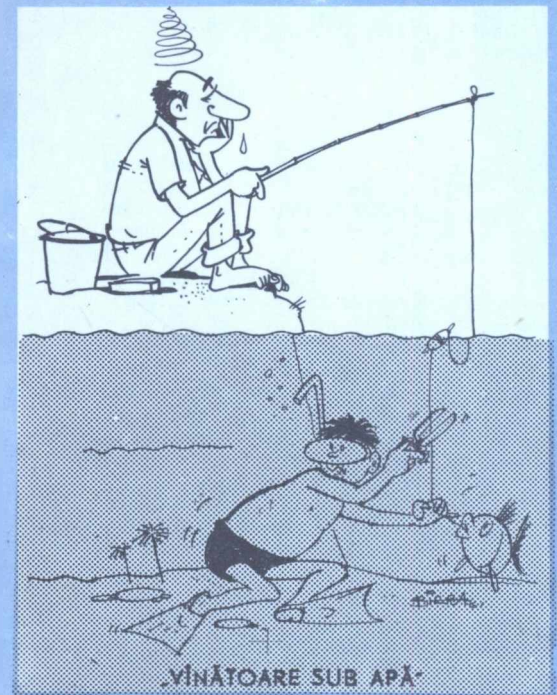
— Pe asta când naiba am mai luat-o!



— Băieți, pe el! ăsta nu trebuie să ne mai scape!...



— Dragă sirenă, îți te rog amabilă și „sună” mîine la 7. Am o treabă urgentă!



VINĂTOARE SUB APĂ



FĂRĂ CUVINTE...

N. ARION

Figuri Celebre

FRAGMENT DIN RUBRICA ÎNCĂ NEÎNFINȚATĂ „UN CAZ CU HAZ ȘI CU NECAZ”

La magazinul goluț

Știi unde găsești locuitorii unei comune cele necesare în gospodărie? La cooperativă! Excepție face cooperativa din Sinoe (raionul Istria), unde parte din produsele de care are nevoie cetățeanul, nu se găsesc când acesta are nevoie de ele. Vina, bineînțeles, aparține conducerii cooperativei, care în loc să depună toate străduințele pentru ca magazinul din Sinoe să fie îndestulat,

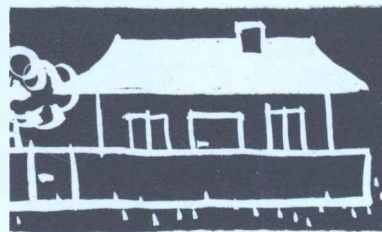
din cauze pe care nu ni le explicăm s-a ocupat și de niște treburi care numai ale Bazei nu erau. Dovadă: într-o zi s-a suit la volanul „Pobedei” din Bază și, neștiind să conducă, a lipit mașina de un corp esențial tare aflat solitar la o margine de șosea. Apoi, când a fost necesar să fie îndreptată caroseria, operație tehnică care necesită cheltuieli, i-a ieșit în cale o idee — care era de preferat să-l ocolească. A premiat câțiva salariați în scopul de a folosi banii acordați acestora pentru repararea „Pobedei”. După toate regulile financiare o asemenea chestiune contravine atât legii cât și... obrazului.

Asta însă nu-i totul. Și-a zis Tătaru că oriunde există vreun salariat care se face vinovat de unele greșeli, conducerea întreprinderii, în care acesta activează, îl

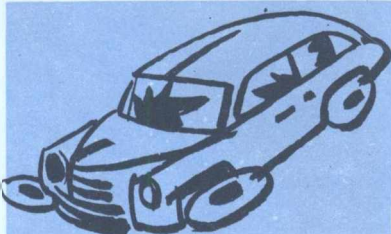
că în funcția pe care o deține la Bază nu mai este necesar, întrucât în loc să-și exercite atribuțiile precum se cuvine, și-a exercitat atribuțiile precum se vede. Era și normal ca toată povestea asta să sfârșească așa și nu altfel. Prea i se adunaseră lui Tătaru multe la... bază.

Gospodar (dar nu) model!

Orice sfat popular are un secretar. Dar nu orice sfat are un secretar.



nu depune nimic. Se abține! Asta-i motivul pentru care în această unitate comercială, mai tuturor cumpărătorilor le este prezentat un singur fel de răspuns: „Nu avem!” Și tot din această cauză avem motive să sperăm că se vor lua măsuri. Doar e păcat să li se ofere clienților în loc de mărfuri variate — răspunsuri tip!



tar așa cum a avut „plăcerea” să aibă Sfatul popular din comuna Mișca (raionul Criș). Acest fost secretar, pe nume Haș Mihai, nu mai este secretar pentru simplul dar nu și nevinovatul motiv că și-a însușit 8 000 lei, precum și numeroase materiale de construcție din cele destinate ridicării căminului cultural. Treaba aceasta a făcut-o în scopul de a-și face un cămin, bineînțeles însă, nu cultural. Deci, un cămin personal, trainic și cât mai ieftin posibil. El și-a continuat opera începută în condiții optime multă vreme, deoarece organele raionale i-au verificat gestiunea în

sanctionează. Ce ar fi ca aici, la Bază, să fie altfel? Și altfel a fost. A tolerat și cocoloșit Tătaru Traian lipsurile în muncă ale subalternilor săi fără deosebire de sex, vîrstă și... abatere.

Azi așa, mîine absolut la fel, pînă cînd a aflat ministerul, care a adus la cunoștința directorului

mod superficial. Ca să nu-l jignească! Ulterior însă, organele regionale au re-verificat gestiunea, și, fără să-l jignească, i-au spus: — „Ai furat!”

Lui Haș Mihai nu-i venea să-și creadă urechilor. „Poate mă înșală auzul” și-a zis. Abia cînd a ajuns în sala tribunalului s-a mai... liniștit. Într-adevăr, auzise bine. Dragă Haș, la revedere... dacă poți.

Boală, sperăm trecătoare!

În cadrul circumscripției medicale a III-a Constanța activează într-o oarecare măsură doctorul Voinescu Mircea. Fiind medic de teren, doctorul Voinescu trebuie deci să iasă din încăperile circumscripției și să intre în casele celor



care îi solicită asistența. Din păcate, cînd este chemat, atât de anevoios, încît lasă impresia că e suferind. De fapt însă nu suferă să iasă pe teren. Și asta e o boală... De aceea îl sfătuim să cheme medicul!!!

DAN MANOLESCU

Vești din Ploiești

La Baza de aprovizionare construcției și montaj Ploiești treburile erau conduse de Tătaru Traian. Ar mai fi fost conduse și în prezent dacă sus-numitul s-ar fi ocupat exclusiv de treburile Bazei. Dar

EVELIN

Imi amintesc că-ntii l-am întâlnit
Cu-o tinerică blondă (blond platin)
Care mi-a-ntins minuța, a zîmbit
Și-a spus din vârful buzei: „Evelin”

Și-a mai trecut o săptămînă poate,
Cînd l-am zărit în fugă pe amic
Și-o tînără cu pletele roșcate
Se sprijinea de brațul lui voinic.

După un timp era cu o brunetă,
Dar n-a trecut cu ea de două ori
Și-ntocmai cum se-ntimplă la ștafetă
A reluat întiile... culori.

— „Ascultă, i-am spus eu fără venin,
Ce-s aste sentimente inconstante?”
— „Greșeală! O iubesc pe Evelin!
Mă știi că nu-s din firea mea un fante!”

— „Dar tot mereu cu alta te-am văzut!”
— „O, nu! O, nu! Îți spun tot adevărul:
E Evelin aceea, de la-nceput.
Numai că fata își vopșește părul.”

D. Ș.



Desen de AL. CLENCIU



— Cred că n-ar strica să înveți anunțul ăsta pe dinafară!
— Îl știm, tovarășe, îl știm ca pe... apă!

Mălina

În unele sate nu sînt promovate femeii în munci de răspundere și în activitățile obștești.

*P'oposit-am într-un sat,
M-am oprit întâi la Sfat
Și-ntrebai pe președinte:
— Spune-mi, ții matale minte
Ce femei sînt promovate
Și-n munci evidențiate?
— Sînt frunțașe cu duzina...
Un exemplu e... Mălina.
— Cînd e oreo mobilizare
Sînt femei agitatoare?
— Cum să nu? Păi, bunăoară,
Astă-vară
Cînd s-a tras în sat lumina
Am numit-o pe Mălina.
— Fii amabil și-mi arată
O femeie deputată.
— Am ales-o pe Mălina,
Că-i frunțașă, bat-o vina!
— Da-n consiliu-n colectivă
Pus-ai o femeie-activă?
— Tot Mălina fu aleasă
Căci o știm sirguincioasă.
— Nu te superi că insist.
Dar așa, că ziarist,
Vreau să știu care-i pricina
Că-i frunțașă doar Mălina?
Nu-s prin sat și-alte femei
Vrednice și de temei?
— Sînt, dar ea-i la-ndemină
Și-unde-o pui, acolo-i bună!*

MORALA:

*Cei ce mai gîndiți la fel
De-ați privi în jur nișel
(Cînd în munci voi promovați
Nu femei, ci doar bărbați)
Să deschideți ochii bine:
Sînt în sat zeci de Măline.*

ANDREI BART



Gestionarul cooperativei din Siliștea, raionul Lehliu, Angheloiu Florea, încarcă prețurile unor articole, însușindu-și diferența.



— Ce faci, omule?
— Vreau să văd adevăratele prețuri...

Desen de C. FLORIAN



— Ca-n filme...

Desen de V. VASILIU

FEL DE FEL, TOATE LA FEL

Primărie și pușcărie

Mr. Harrison, locuitorul unui oraș din statul Georgia (S.U.A.), a avut două surprize — una caldă, una rece. Prima: a fost condamnat la cîteva luni de pușcărie pentru delapidare. A doua: a fost ales primar al orașului. Numai că, fiind în pușcărie, noul primar nu-și poate lua încă postul în primire. Ceea ce prezintă oarecare siguranță pentru banii primăriei, deoarece cită vreme stă primarul închis, este cu un delapidator mai puțin...

Bietele stridii!

În timpul ultimei greve a docherilor din Londra, s-a alterat un transport de stridii vii. Mai exact, rămînînd multă vreme ambalate, stridiile au murit. Faptul a provocat protestul societății pentru protecția animalelor. Este de-a dreptul inuman să nu-ți pese de viața bietelor stridii! — au declarat cei de acolo. Cît de inuman este să nu-ți pese de viața bieților docheri, n-a declarat nimeni. Asta, deoarece „lumea bună” din Anglia are o societate pentru protecția animalelor, dar nu și o societate pentru protecția oamenilor...

DIN ZONA DOLARULUI

Programul de R - A D I O

(Difuzat pe unde scurte și pe unde a mai apucat)

Radio Leopoldville

— *Deschiderea emisiunii.* Deschiderea are loc chiar la misiunea belgiană, unde, în acest moment, se deschide misiunea și începe emisiunea. Nu vă speriați, că emisiunea începe neînarmată.

— *Deschiderea casieriei.* Sint de față aici mr. Kasavubu, mr. Mobutu și persoanele care îi însoțesc. O companie de onoare dă onorul. Onorul ca onorul, dar mr. Kasavubu preferă onorariul. Gata. Onorariul s-a încasat, festivitatea s-a terminat. La revedere, dragi ascultători, pe chenzina viitoare!

Radio Miami

Emisiune închinată mercenarilor care au debarcat în Cuba și au fugit cu coada între picioare.

— *Cinzece populare:* „Am plecat ostaș în cart și-am venit cu capu' spart“, voce Teddy Matahala zis Guatemala, „Foaie verde tam-nesam, ce de zahăr exploatam!“ vals lent de Harry Nostalgie zis Beneficiu Net, cîntă „Vocea Americii“, „Dusu-m-am în torpiloare, mă-ntorsei într-o salvare“ bocet din folclor.

Radio Bonn

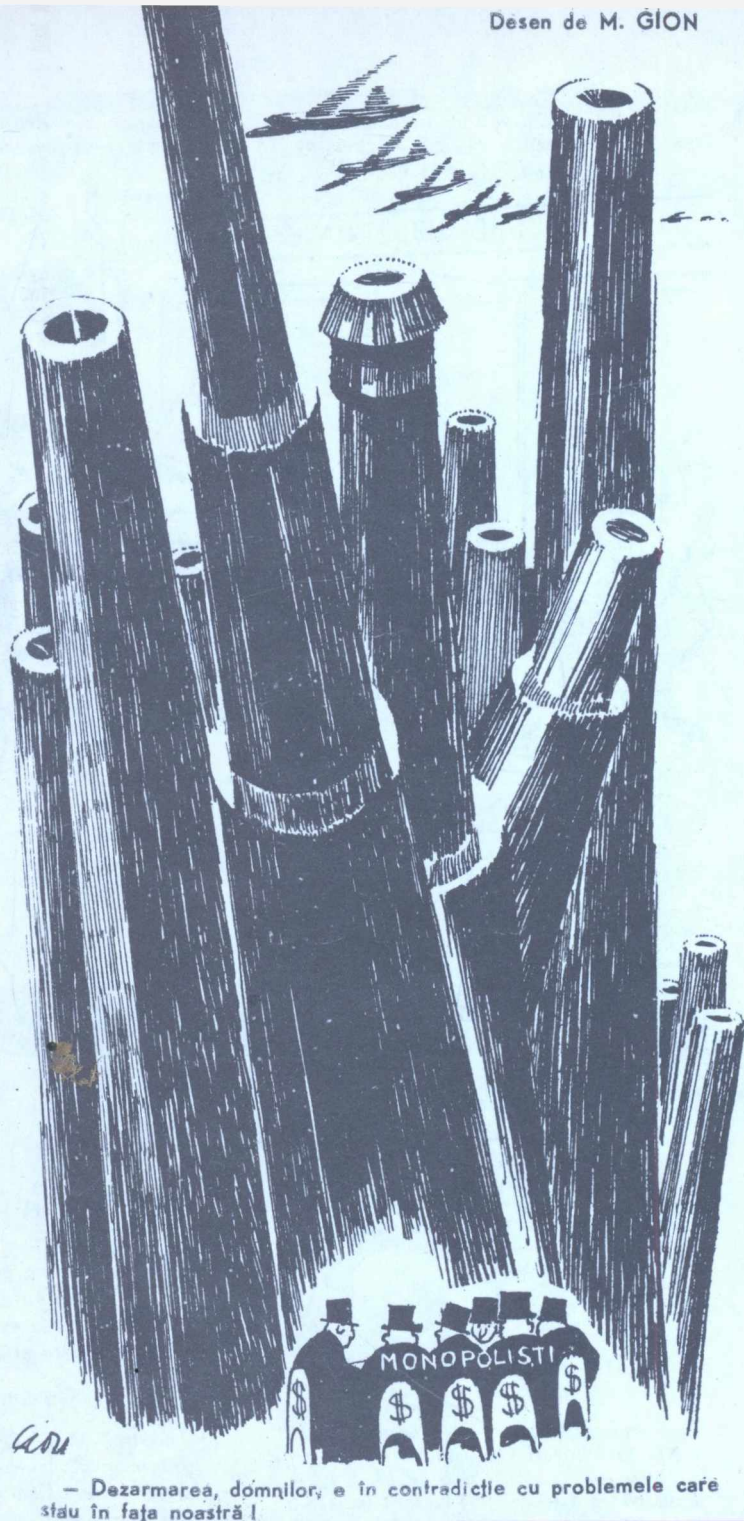
— *Emisiune pentru copii.* Transmitem emisiunea: Guvernul Adenauer dorește pacea. Cum? Spuneți că această emisiune nu e pentru voi? Ba e pentru voi, dragi copii, deoarece este un basm. E basmul cu cocoșul roșu.

Radio Madrid

— *Ora exactă.* Nu dăm ora exactă, ca să nu se observe că se apropie ceasul al doisprezecelea.

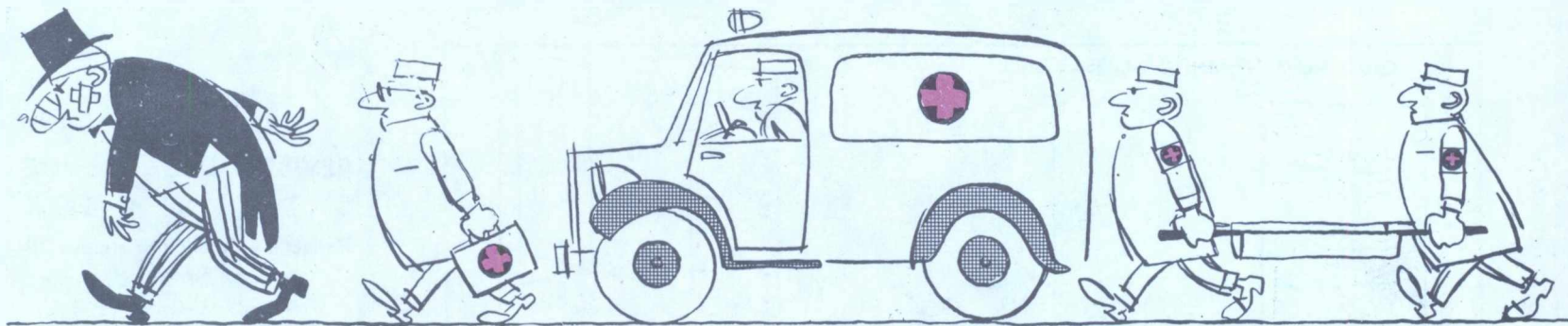
— *Închiderea emisiunii.* Dragi ascultători, emisiunea n-o mai închidem pentru că și așa avem închisorile pline.

Desen de M. GION



— Dezarmarea, dōmnilor, e în contradicție cu problemele care stău în fața noastră!

Turneul lui Adlai Stevenson prin țările Americii Latine s-a desfășurat în condițiile unei intense mișcări de protest împotriva vizitei sale

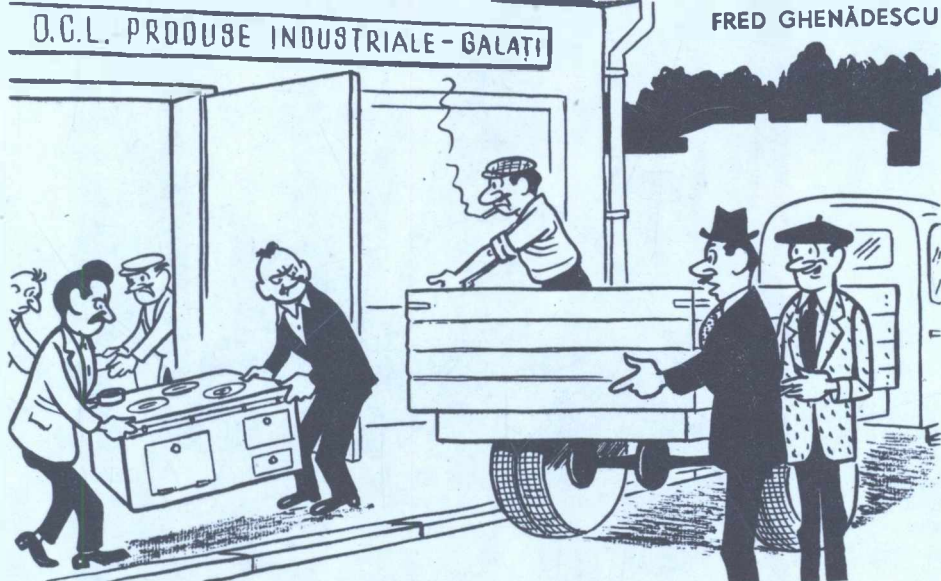


Di. Stevenson și... „persoanele care-l însoțesc“ în turneul său prin țările Americii Latine

Desen de A. POGH

Intreprinderea de industrie locală „I. C. Frimu” din Brăila a licitat O.C.L. produse industriale Galați 83 mașini de gătit, care i-au fost returnate pentru că nu li se puteau monta picioarele.

Desen de
FRED GHENĂDESCU



- Ce-i cu mașinile astea, nu merg?
- Ba merg prea mult: abia au sosit la Galați și pleacă înapoi la Brăila.

RĂSPUNSURILE „URZICII”

MANTA DUMITRU, com. Chiroiu,
raionul Urziceni

În scrisoarea dv., vă referiți la aparatul de proiecție din comună, care merge ca trenurile personale: cu foarte multe opriri. Iar opririle, care la tren nu deranjează pe nimeni, la cinema îi deranjează pe toți. Nimeni nu vrea să vadă filmul în rate. Mai ales că în rata în care se vede filmul nu se aude sonorul și în rata în care se aude sonorul, nu se vede filmul. În legătură cu cele arătate, tov. D. Macovei, directorul Intreprinderii Cinematografice regionale București, ne înștiințează că s-au luat pe loc măsuri de îndreptare. Ceea ce dovedește că, deși sonorul nu se aude, sesizarea dv. tot a fost auzită.

NĂSTĂȘESCU GEORGE, Breaza,
raionul Cîmpina

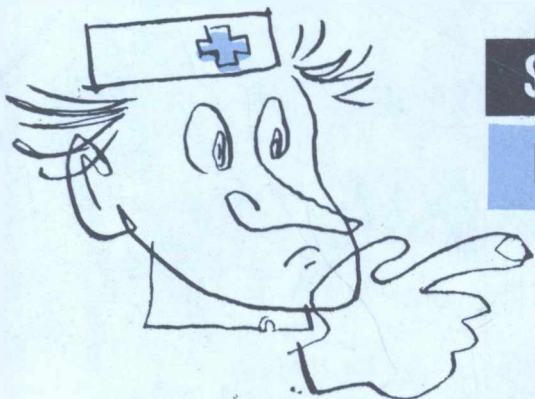
Asta-i bună: ne sesizați că nu se găsesc unele produse petrolifere ușoare, tocmai în raionul... Cîmpina! Sesizarea e justă, numai că, așa cum ne informează D.G.A.D. din Ministerul Industriei Petrolului și Chimiei, desfacerea acestor produse era îngreunată de unele lucrări de amenajare, care, la ora când apar aceste rânduri, trebuie să fie terminate. Adică sperăm că la ora când aceste rânduri apar, acele lipsuri au și dispărut.

GEORGESCU C., satul Obrejița,
raionul Rm. Sărat

Și cazul semnalat de dv. a fost rezolvat favorabil. Adică, așa cum ne comunică Sfatul popular al raionului Rm. Sărat, în satul Obrejița se va construi în scurt timp școala de 4 ani, pe care o așteptați de 3 ani. Am auzit că materialele au și fost repartizate. Am auzit că s-a rezolvat și problema fondurilor. N-a mai rămas decât să auzim clopoțelul școlii. Vă rugăm să ne țineți în curent. Până atunci s-auzim de bine!

V. P.

S F A T U L M E D I C U L U I



Doctorul Navetescu recomandă unui bolnav de ficat:

*Îți recomand să-ți pui compresă rece,
Să-ți faci injecții cu dilauden
Și criza s-o ai pin' la 3 și 10
Fiindcă la 3 și-un sfert eu sint în tren!*

Doctorul Chiulangescu îi recomandă șefului:

*Fiindcă-am lipsit și joi și luni
Nu mă vedeți cu ochi prea buni;
Vă recomand deci și insist
Să consultați un... oculist!*

Doctorul Șperțeanu recomandă unui bolnav:

*Mișcați o mină și un picior,
Mișcați și capu-ncetișor
Și-acum, conform metodei vechi,
Mișcați puțin și... din urechi!*

Doctorul X recomandă lui Servilescu:

*Încearcă să eviți vreo șase zile
Să te mai vezi cu șeful dumitale
Și-atuncea ai să poți, frate Vasile,
Să te îndrepti și tu puțin din șale!*

Iar mie doctorul îmi recomandă:

*Fiindcă ai tendința să te îngrași ușor
Și cum risu-ngrașă, ți-aș recomanda
Să eviți tot timpul să citești umor.
Deci citește zilnic ce scrii dumneata!*

ATANASIU ATLAS

CÎND NU SE PLANIFICĂ CONCEDIILE



Desen de A. PAVEN

- Vă rog, unde este registratura?
- La MAMAIA!

„URZICA”

REVISTĂ BILUNARĂ DE
SATIRĂ ȘI UMOR

Redacția: Calea Victoriei nr. 25

Telefoane:

Secretariat 15.38.56;

Secția scrisori 14.60.34;

Secretariat de redacție

14.28.15;

Interurban 27

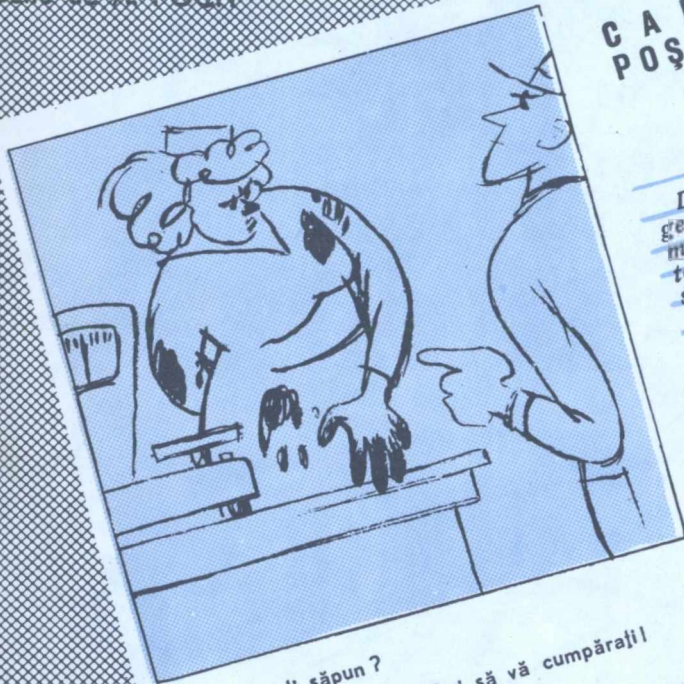
TIPARUL EXECUTAT LA
COMBINATUL POLIGRAFIC
CASA ȘCINTEII

„I. V. STALIN” - BUCUREȘTI

CĂRȚI POȘTALE „URZICA”

Desene de A. POCH

C A R T E
P O Ș T A L Ț



- Aveți săpun ?
- Nu!
- Să știți că ar trebui să vă cumpărați!

DESTINATAR: Nichita Neli,
gestionara magazinului ali-
mentar din Poarta Albă, care
totdeauna hatatul murdar și
servește în condiții neigie-
nice.

EXPEDITOR: Un grup de
cetățeni din Poarta Albă
reg. Dobrogea



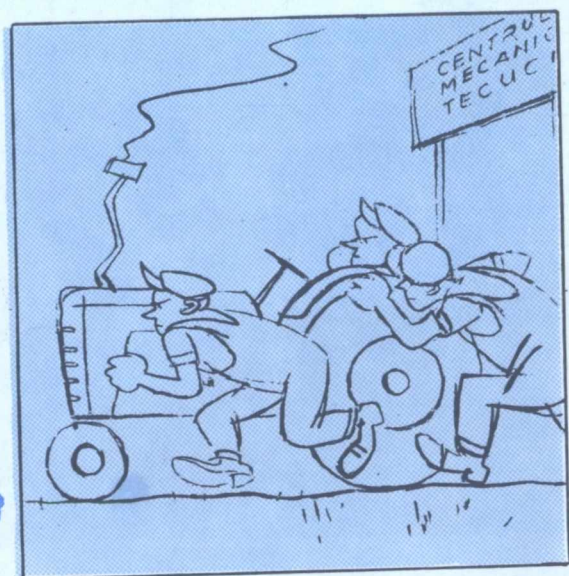
C A R T E
P O Ș T A L Ț



DESTINATAR: Coșa Ion, din
Sibiu, care a dat la reparat
două perechi de pantofi la
cooperativa „Timpuri Noi”,
— al cărei salariat este —
fără să plătească costul re-
parației.

EXPEDITOR :
Maier Ștefan — Sibiu

COȘA ION: — Ce lucrare minunată. O asemenea
reparație nu se poate plăti cu nimic!



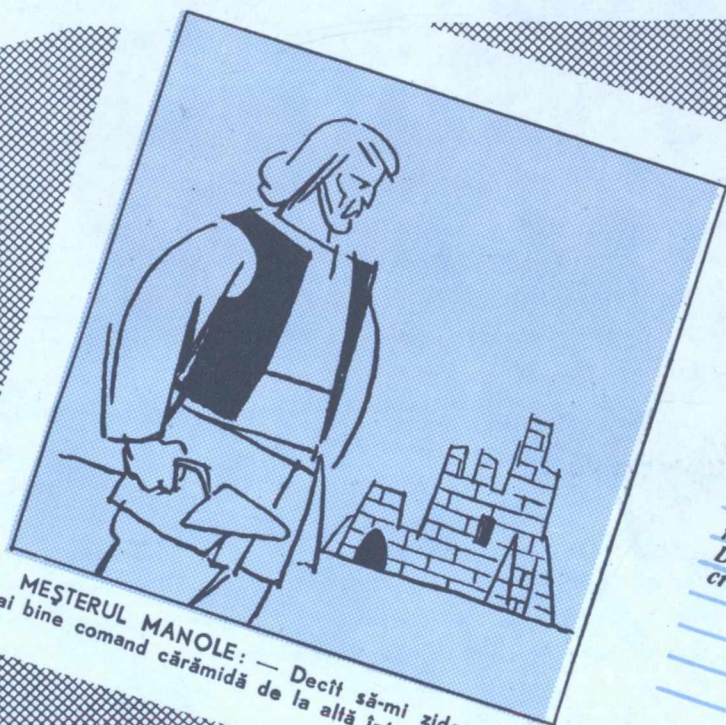
— Uite că mergel

C A R T E
P O Ş T A L Ă



*DESTINATAR: Centrul Me-
canic Tecuci, care a reparat
de mintuială un tractor pen-
tru S.M.T. Podoleni.*

EXPEDITOR: Ciobanu Jorj.
Director S.M.T. Podoleni
reg. Bacău



MEŞTERUL MANOLE: — Decît să-mi zidesc nevasta,
ai bine comand cărămidă de la altă întreprindere.

C A R T E
P O Ş T A L Ă



*DESTINATAR: Intreprin-
derea Spiridon Vranceanu
din Galaţi care a liorat că-
rămidă de proastă calitate.
Din această cauză unele lu-
crări au necesitat refaceri.*

EXPEDITOR:
M. Dan, Galaţi

Recenta hotărîre luată de Curtea Supremă a S.U.A. (și amînată pînă la toamnă) pune de fapt Partidul comunist din S.U.A. în afara legii și anulează libertățile democratice ale cetățenilor americani.

NOUL SIMBOL AL „LIBERTĂȚII”, MADE IN S.U.A.

Desen de I. DAVIDESCU

**ANTICOMUNISM
(LEGEA MAC CARRAN)**

